În „Cupa țărilor latine“ la handbal

„DISCIPLINA TACTICĂ NE-A ADUS ȘI AL 6-LEA SUCCES“

de vorbă cu secretarul general al F.R.H., LUCIAN GRIGORESCU

După cum se știe, la finele săptămînii trecute reprezentativa masculină de handbal tineret a României a cucerit pentru a 6-a oară consecutiv **„Cupa țărilor latine“**, care s-a desfășurat în mai multe localități din Franța.

La întoarcerea echipei, am solicitat secretarului general al F. R. Handbal, prof. **Lucian Grigorescu**, un interviu.

— Vă rugăm să ne vorbiți la început despre cadrul organizatoric al întrecerilor.

— Cred că inițiativa federației franceze de specialitate de a organiza întrecerile în mai multe localități de pe Coasta de Azur a fost fericită, întrucît s-a făcut o excelentă propagandă handbalului. Că turneul s-a bucurat de interes o dovedește prezența unui public numeros la întreceri, cu toate că acestea se desfășurau, la un moment dat, la concurență cu... turneul de tenis de la Monte Carlo! Organizarea a fost foarte bună, ambianța excelentă. Demn de remarcat este și faptul că printre arbitrii invitați să oficieze la această ediție s-au aflat trei cunoscute cupluri „olimpice“: Olsson — Nilson (Suedia), Reichel — Tettens (R. F. Germania) și Ischer — Rykart (Elveția).

— Ce ne puteți spune despre echipele participante?

— În primul rînd că au fost în număr record — 10 și că absolut toate au lăsat o impresie bună. Belgia, echipa debutantă, a fost o veritabilă surpriză, în timp ce Marocul, Portugalia și Mexicul s-au dovedit în mare progres față de ediția precedentă. Cea mai puternică dintre adversarele noastre a fost și de această dată echipa Spaniei, cu care ne-am și întîlnit, de altfel, în finală.

— Vreți să ne prezentați, în cîteva cuvinte, finala?

— Peste 2 000 de spectatori, repriza secundă transmisă în direct de televiziunea franceză, multe emoții pentru noi, multe ambiții pentru handbaliștii spanioli, o sumedenie de ziariști, de fotoreporteri și de operatori de film, atmosfera unei mari finale. Spaniolii, care obținuseră anul trecut, în Argentina, o „remiză“ în fața echipei noastre (este, de altfel, singurul punct pierdut de handbaliștii români în toate cele 6 ediții la care au participat) erau decișI să obțină victoria. De reținut că în echipa lor evoluau 6 jucători din prima reprezentativă, cea care crease probleme cu puțin timp în urmă echipei noastre de seniori, la București. În sfîrșit, de notat că noi abordam finala cu un lot mult schimbat față de anul trecut, în care figurau 6 debutanți. Prima repriză a fost deosebit de echilibrată, tabela de marcaj consemnînd egalitate de șapte ori. Abia spre jumătatea reprizei secunde am reușit să ne desprindem de ambițiosii noștri adversari și asta grație în primul rînd deosebitei discipline tactice impusă de antrenorul Mihai Pintea elevilor săi.

— Știm că Alexandru Fölker a înscris în finală 13 goluri și că a devenit golgeterul turneului, cu 31 de goluri...

— Într-adevăr, el a avut o bună eficacitate în acest turneu, dar cred că prima explicație este tocmai disciplina tactică despre care vă aminteam. Antrenorul Pintea (care are merite deosebite în cucerirea tuturor celor 6 trofee) a pregătit echipa tocmai pentru a pune în valoare forța de șut a lui Fölker. Apoi, alături de Fölker se cere a fi subliniat și aportul altor jucători, ca Deacu, Baican, Cheli, Paizan, Drăgăniță și Istode.

— Următorul rendez-vous al echipelor din „Cupa țărilor latine“?

— Peste doi ani, în Brazilia...

Horia ALEXANDRESCU

PREGĂTIREA PSIHICĂ — COMPONENTĂ DE BAZĂ A ANTRENAMENTULUI

Ca în multe alte sporturi, în tenisul de masă problema „schimbului doi“ se pune cu acuitate. Am zice, mai ales în tenisul de masă, în care lipsa juniorilor de valoare amenință cu aminarea relansării echipei masculine de seniori, absentă „motivată“ la recentele europene și menține sub semnul întrebării echipa feminină, cu precădere succesiunea sportivei de excepție care continuă să fie Maria Alexandru. Se pare că, în ce privește fetele, o rază de soare se ridică dinspre Arad, unde clubul sportiv municipal are o secție care deține de la un timp titlul republican la echipe-junioare. Așa se face că federația a încredințat sarcina reprezentării la campionatele internaționale de juniori ale Franței antrenorului Emil Procopeț și elevelor sale Liana Mihuț (17 ani) — clasată între

EVA FERENCZI

primele 8 jucătoare la C.E. de seniori de la Praga — și Eva Ferenczi (14 ani) — un talent a cărei confirmare este așteptată.

Întors de la Vichy, unde vor avea loc și europenele de juniori din 1977, tov. Procopeț ne-a furnizat cîteva amănunte interesante de la acest concurs, la care au participat 12 țări. Știam deci că Eva Ferenczi a ajuns în semifinale (ea a ocupat locul 3), învingînd succesiv, cu 2—0, pe Bradjik (Elveția), Hernval (Suedia), Moles (Franța), eu 2—1 pe Olah (Ungaria) și pierzînd cu 0—2 la M. Germiat (Belgia). Eva a jucat bine, iar în partidele cu Moles și Olah chiar foarte bine. Antrenorul Procopeț e de părere că talentul Evei se afirmă mai ales sub scutul unui psihic mai greu de influențat de miza concursului, ceea ce e promițător.

La polul opus s-a situat Liana Mihuț, care a făcut ca atuul recentei participări la primele sale europene de seniori, finalizată cu un loc meritoriu pentru vîrsta ei, să se transforme într-un... handicap. Ea a jucat crispat, cu teama că sportiva clasată între primele 8 senioare din Europa să nu fie învinsă de... junioare, din rîndul cărora continuă, de fapt, să facă parte. Această deficiență de stabilitate psihică, semnalată de noi încă de la campionatele naționale, prezentă și la europene, a privat mica noastră reprezentativă la Vichy de rezultate mai bune.

La simplu, Mihuț n-a putut trece de turul secund (2—0 cu Zeimet — Olanda și 0—2 cu V. Germiat — Belgia), la echipe (locul 3) se putea merge în finală, cu șanse la titlu, iar la dublu contribuția ei sub cerințe și posibilități a făcut să se capoteze din primul tur. La dublu-mixt Ferenczi nu a avut partener, iar Mihuț cu Pansky (Cehoslovacia), a jucat bine pînă în turul trei. Cu dublul suedez Tegner, Lindblad era 1—0 la seturi și 17—12, dar Mihuț și partenerul său au greșit tocmai mingile ușoare și au pierdut setul și, apoi, meciul.

—Pe echipe puteam cîștiga nu numai „bronzul“, după cum mai puteam obține încă 1—2 medalii — ne spunea cu amărăciune antrenorul Procopeț.

Desigur, Mihuț e foarte tînără și maestrul său, cu experiența-i recunoscută, va ști să-i asigure și pregătirea psihică, componentă de bază a antrenamentului, neglijată încă, din păcate, în tenisul de masă.

Mircea COSTEA

După campionatele balcanice de judo

SATISFACȚII, DAR ȘI DESTULE DECEPȚII...

La cea de a II-a ediție a Campionatelor balcanice de judo, desfășurată în urmă cu puțin timp la Sofia, reprezentanții țării noastre au obținut un bilanț apreciabil, cucerind 7 medalii, dintre care 2 de aur, 3 de argint și 2 de bronz. Numeric, bilanțul este superior celui realizat la ediția inaugurală a competiției, desfășurată anul trecut la Istanbul, unde judoka români obținuseră 5 medalii. Totuși, rezultatele nu pot fi apreciate ca foarte bune, pe de o parte pentru că în 1975 se obținuseră trei medalii de aur iar pe de alta pentru că la acest serios examen înaintea C.E. — programate la începutul lunii mai în U.R.S.S. — o serie întreagă de sportivi fruntași s-au prezentat sub valoarea obișnuită.

Loghin Lazăr și Ionel Lazăr, anul trecut campioni balcanici, au fost departe de a satisface creditul ce li s-a acordat. După cum ne sublinia secretarul general al F. R. Judo, prof. *Anton Muraru*, care ne-a oferit toate aceste amănunte de la întrecerile Balcaniadei, frații Lazăr s-au prezentat pe saltea inexplicabil de apatici, lipsiți de inițiativă, de curaj ofensiv. Și dacă despre Loghin Lazăr se poate spune că a plătit un greu tribut absențelor repetate de la antrenamente și menajamentului cu care se autotratează în pregătiri, în cazul lui Ionel Lazăr nu există practic explicații pentru eliminarea sa chiar din primul tur al întrecerilor. Cu toate că este un sportiv de autentică valoare, cu toate că posedă o vastă experiență și un bogat bagaj de cunoștințe tehnico-tactice, el a „clacat“ surprinzător în fața unui judoka de nivel modest — bulgarul Jelezov. Să fie vorba de un accident?...

Extrem de slabă și comportarea lui Dumitru Alexandru. Rechemat în lotul reprezentativ, el a înțeles să motiveze selecționarea prin... lipsă de seriozitate și de angajament, printr-o accentuată dar deloc justificată infatuare. Rezultatul — eliminarea din primul tur! Al doilea rezultat — eliminarea din... lotul reprezentativ, imediat după competiție.

În sfîrșit, cu calificativul „slab“ a fost apreciată și comportarea lui Constantin Știrbu, medaliat cu bronz. Deși a beneficiat de o serie extrem de favorabilă, care-i oferea — prin prisma posibilităților sale — șansa de a cuceri chiar locul I, sportivul brașovean a fost nevoit să se mulțumească doar cu locul III, din cauza unui eșec usturător în semifinale, în fața celui de-al doilea judoka iugoslav, Baicetici. În aceste condiții, succesul facil din meciul cu turcul Korudju, pentru medalia de bronz, aproape că nici nu mai are valoare.

Din fericire, ceilalți componenți ai echipei reprezentative s-au ridicat la nivelul așteptărilor.

Cornel Roman, campionul balcanic al „semimijlociilor“, a fost apreciat ca unul dintre cei mai buni judoka ai întrecerilor. El a cîștigat prin *ippon* toate cele trei întîlniri, intrînd în posesia titlului cu doar 6 minute de prezență pe saltea. 6 minute din... 24, cîte ar fi trebuit să însumeze meciurile, dacă nu se încheiau înainte de limită! Cuvinte la fel de frumoase și despre foarte tînărul *Marcel Nuțu*, cîștigătorul la „ușoară“. La 21 de ani, dinamovistul bucureștean a dovedit reale perspective, întrecînd prin *ippon* adversari bine cotați, ca Predovici (Iugoslavia) și Tanev (Bulgaria). În finală, Nuțu a cîștigat în fața lui *Ștefan Pop* (și el demn de laudă), care s-a accidentat.

În fine, nu putem omite evoluția greului *Iacob Codrea* care, după ce a depășit doi veritabili coloși — bulgarul Paliev (114 kg) și iugoslavul Kovacevici (2 m înălțime și 123 kg!) — a fost nevoit să se mulțumească doar cu „argintul“, pierzînd la decizie în fața iugoslavului Lucici, vizibil avantajat de arbitri. Subliniem acest lucru pentru că învingătorul lui Codrea este al doilea sportiv iugoslav, în timp ce Kovacevici, învinsul său, deține titlul de campion absolut al țării sale! **(al. b.)**

LA POZNAN, SPERANȚELE SCRIMEI NOASTRE AU DEZAMĂGIT...

O nouă ediție a Campionatelor mondiale de scrimă pentru tineret și-a trecut filele în statistici, dar dincolo de listele de concurs, de clasamente, rămîne constatarea că scrima mondială se află în extensie. Fapt demonstrat în primul rînd prin lupta deosebit de echilibrată pentru întîietate, la care au participat nu numai reprezentanții unor școli recunoscute pe plan internațional, ci și tineri scrimeri din țări care nu fac parte deocamdată din primul eșalon. Acest lucru demonstrează că s-a reconsiderat procesul de pregătire a viitorilor mari performeri. Și dacă tinerii scrimeri din Uniunea Sovietică, Franța, Ungaria, Italia au demonstrat și la Poznan clasa recunoscută, surprinzătoarele apariții printre vîrfuri ale spadasinilor elvețieni, norvegieni, americani, floretiștilor englezi, ca și numeroasele surprize care au scos timpuriu din competiție o serie de favoriți, atestă echilibrarea raportului de forțe în contingentul tinerilor scrimeri, anunțînd implicit un raport echivalent pentru următorii ani.

Să apreciem prin această prismă evoluția scrimerilor români. Bilanțul global este nesatisfăcător. După succesele de prestigiu obținute la ultimele ediții ale Campionatelor mondiale pentru tineret, **reprezentanții noștri n-au reușit să obțină la Poznan nici o medalie!** Ba, mai mult, în afara floretistei Marcela Moldovan, **ei n-au reușit să se califice în finalele probelor respective chiar dacă, așa cum a fost cazul sabrerului Mihai Frunză și al spadasinului Ervin Kerekeș, se numărau printre favoriți.** Evident, au mai fost și alți tineri scrimeri acreditați cu performanțe anterioare nevalidate la Poznan, ca de pildă floretista Veronique Trinquet, fosta campioană mondială și partenerele ei de podium la Ciudad de Mexico, Suzanna Batazzi (Italia) și Ingrid Losert (Austria), floretistul Serghei Kosenko și sabrerul Burțev (ambii U.R.S.S.) toți, medaliați ai ediției precedente și care acum nu și-au mai reeditat succesul. Dar să nu uităm că spadasinul elvețian Michele Poffet a cîștigat la Poznan pentru a treia oară titlul mondial. Oricum, de la Marcela Moldovan și de la Mihai Frunză, trăgători care, în pofida tinereții lor, au și experiență internațională, se aștepta un loc pe podium.

Prezentîndu-se cu o pregătire fizică insuficientă (E. Mătușan, M. Popa), cu un bagaj tehnic modest (E. Kerekeș, Marta Griga), fără gîndire tactică (M. Frunză), neînarmați psihic (Marcela Moldovan, E. Roșu) sau prea „cruzi“ pentru o asemenea competiție (S. Roca, Adriana Bacioi), sportivii lotului nostru au fost, din punct de vedere valoric, departe de generațiile anterioare.

Tiberiu STAMA

Desfășurarea competițiilor rezervate sezonului în bazin acoperit (campionatele republicane de copii, juniori și de seniori, campionatele internaționale) într-o perioadă de numai 12 zile și în aceeași piscină — „23 August“ — a prilejuit trecerea în revistă a tuturor săritorilor din țara noastră și a permis aprecieri asupra stadiului actual și perspectivelor acestei ramuri a natației. De la început dorim să subliniem că, deși unele nu au venit cu cei mai buni săritori, selecționatele oaspete prezente la București (Bulgaria, Franța, R. D. Germană, R.S.S. Kazahă, Polonia și Ungaria) au constituit totuși un etalon de comparație util pentru aprecierea mai obiectivă a valorii sportivilor români.

Dacă în privința celor mai tineri săritori, cei din categoria copii, se poate spune că lucrurile merg pe un făgaș bun (munca antrenorilor din Oradea, Cluj-Napoca, Sibiu și din Capitală fiind evidențiată de calitatea salturilor, unele dintre ele chiar dificile), despre ceilalți nu se poate afirma același lucru. Este drept, cîteva elemente tinere (și foarte tinere), talentate, au demonstrat posibilități deosebite, luptîndu-se uneori de la egal cu săritori din loturile olimpice ale U.R.S.S. și R. D. Germane.

VALOARE INTERNAȚIONALĂ DOAR PRIN SĂRITURI PRETENȚIOASE

Georgiana Săcăleanu (născută în 1960), **Anca Păgețeanu** (1962), **Victor Bastar** (1961) de la C.S. Școlar București, **Alexandru Bagiu** (1958), **Magdalena Toth** (1962) de la Crișul Oradea, **Ruxandra Hociotă** (1959) și **Mathias Kaiss** (1960) de la Școala sportivă Sibiu, **Elena Cirstică** (1961) de la Progresul București, iată micul grup din care nădăjduim că se vor ridica performeri de talie internațională. Pentru aceasta se impun, însă, unele îmbunătățiri substanțiale în calitatea muncii lor. Ne referim, de exemplu, la necesitatea însușirii la cel mai înalt nivel a seriei de salturi libere cu coeficient de dificultate ridicat. În timpul desfășurării Campionatelor internaționale a ieșit pregnant în evidență handicapul reprezentanților țării noastre care la unele exerciții bine realizate au primit un punctaj mai mic decît al adversarilor tocmai din cauza diferențelor dintre coeficienții de dificultate. Cel mai edificator caz s-a petrecut la platformă seniori, unde **Alexandru Bagiu** nu a mai putut ține pasul cu **Vilali Tascenko** (R.S.S. Kazahă, membru al lotului olimpic sovietic), acesta din urmă avînd la ultimele sărituri coeficienți 2,9 și 2,7, față de 1,9 și 2,0 cît avea Bagiu. De asemenea, importantă ni se pare perfecționarea săritorilor pentru ambele probe („3“ și platformă), ceea ce constituie o caracteristică a marilor performeri. În special considerăm că trebuie insistat pentru ridicarea valorii săritorilor de la platformă din București, deoarece bazinul „23 August“ este singurul care oferă condiții optime de pregătire pentru „10 m“. Și totuși, paradoxal, la Campionatele internaționale, toți cei trei reprezentanți ai României erau din orașe în care bazinele acoperite nu au platforme: Ganea și Kaiss din Sibiu, Bagiu din Oradea!

Departe de a epuiza multitudinea problemelor remarcate cu ocazia celor 12 zile de sărituri, credem totuși că am atins cîteva puncte nevralgice, cărora trebuie să li se acorde însemnătatea cuvenită pentru ca actualele „speranțe“ să atingă cît mai grabnic un nivel internațional real.

D. STANCULESCU